

Ο κατάκοιτος που έλαβε χαρίσματα και τον κοινωνούσαν Άγγελοι!

/ Θαυμαστές διηγήσεις

Ο Στάρετς είχε έναν ακόμα αγαπητό φίλο στο μοναστήρι του αγίου Σεργίου, τον μακαρίτη Νικόλαο Αλεξάνδροβιτς Ίβανσεν. Ήταν στρατιώτης στο επάγγελμα, αλλ'

είχε χάσει την υγεία του πριν πολλά χρόνια.

Σήκωσε έναν βαρύ σταυρό από αρρώστιες· αφ' ότου αρρώστησε, δεν ξανασηκώθηκε πια από το κρεβάτι του για σαράντα χρόνια. Κατ' αρχάς, ήταν κατάκοιτος σ' ένα ιδιωτικό διαμέρισμα, αλλ' έπειτα μεταφέρθηκε μέσα στο πτωχοκομείο του μοναστηριού.

Οι γονείς του είχαν πεθάνει και δεν υπήρχε κανείς για να μεριμνήση γι' αυτόν. Ήταν ξένους σε όλους. Με κουράγιο υπέμενε και προσευχόταν. Για την εξαιρετική υπομονή του και ταπεινωση, ο Κύριος τον είχε προικίσει με προόραση.

Ο πατήρ Ζωσιμάς άρχισε να τον επισκέπτεται συχνά, ο δε ευλογημένος εκείνος άνθρωπος έγινε πολύ στοργικός προς αυτόν. Δέκα χρόνια πριν την επανάσταση [Οκτωβριανή 1917], ο Νικόλαος προέλεγε πως ο τσάρος θα εκτοπισθή, ότι το μοναστήρι του αγίου Σεργίου θα κλείσθει και ότι όλοι οι μοναχοί θα εκδιωχθούν και θα ζήσουν σε ιδιωτικά διαμερίσματα.

Είπε ακόμα στον πατέρα Ζωσιμά τον μελλοντικό τόπο της διαμονής του. «Θα ζήσης στην Μόσχα και θα σου χαρίσουν το ερειπωμένο μετόχι ενός μοναστηριού. Εκεί θα ζήσης με τα πνευματικά σου τέκνα. Στην Μόσχα θα γίνης αρχιμανδρίτης. Σου το λέω τώρα, να είσαι έτοιμος να φύγης μακριά-μακριά από το μοναστήρι».

Κανείς τότε δεν τον πίστευε και τα λόγια του φαίνονταν παράξενα και ανόητα σ' όλους.

Μια ημέρα, ο Νικόλαος θεράπευσε την αδελφή του πατρός Ζωσιμά, την Μαρία, η οποία είχε πάθει τύφλωση. Για δέκα χρόνια η γριούλα η καημένη, δεν έβλεπε τα κτίσματα του Θεού.

Ο μακαρίτης ο Νικόλαος έδωσε εντολή να αλειφθούν τα μάτια της με λάδι από το κανδήλι που έκαιγε μπροστά στο εικονοστάσι του, και η Μαρία, η δούλη του Θεού*, επανήυρε την όρασή της και έζησε άλλα δέκα χρόνια, βλέποντας όπως όλοι οι άνθρωποι.

Πραγματικά, ήταν ένας θαυμάσιος δούλος του Θεού. Πολλές φορές, άγγελοι του έφερναν την θεία Κοινωνία, παίρνοντας την μορφή μοναχών με επικεφαλής τον ηγούμενο, ο οποίος και τον εξωμολόγησε.

Οι «μοναχοί» έψελναν θαυμάσια. Ήρχοντο την νύκτα. Ο μακαρίτης ο Νικόλαος δεν αντιλήφθηκε ότι ήταν η θεία εύνοια που του φανερωνόταν, αλλά έπαιρνε τους αγγέλους για μοναχούς και σκεπτόταν:

«Να, πόσο ωραία μου φέρονται ο ηγούμενος και οι μοναχοί. Ευκαιρία δεν βρίσκουν την ημέρα, γι' αυτό έρχονται την νύκτα στις εορτές και με παρηγορούν στην μεγάλη μου θλίψη».

Ο πατήρ Ζωσιμάς [μετέπειτα Στάρετς Ζαχαρίας (1850-1936)] δεν εγνώριζε τίποτε περί τούτου και, όταν έμαθε από τους αδελφούς της Μονής ότι ο Νικόλαος βρισκόταν σοβαρά άρρωστος στο μοναστηριακό πτωχοκομείο και ότι για παραπάνω από τριάντα χρόνια κανείς δεν τον είχε μεταλάβει τα άγια Μυστήρια του Χριστού, πήγε για να του δώσει την θεία Κοινωνία και να τον εξομολογήσει.

Ο μακαρίτης Νικόλαος τον ευχαρίστησε και του είπε: «Πολύ χαίρομαι, διότι σε όλες τις μεγάλες γιορτές ο ηγούμενος και οι αδελφοί μου δίνουν τη θεία Κοινωνία», και του διηγήθηκε τα καθέκαστα.

Ο πατήρ Ζωσιμάς φύλαξε τα λόγια του μακαρίτη στην καρδιά του κι ούτε του είπε τίποτε. Μόνο μετά τον θάνατό του έμαθε για το καταπληκτικό όντως θαύμα που γινόταν στην υπομονητική εκείνη ψυχή, η οποία έφερε τον σταυρό της με μια μεγάλη καρτερία.

* Έτσι ονομάζουν οι Ρώσοι τα πρόσωπα που έχουν πολλήν ευλάβεια και σεμνότητα. Αντιστοιχεί με το ελληνικό η «ψυχούλα».

Από το βιβλίο ο "Στάρετς Ζαχαρίας, Μια οσιακή μορφή της Σοβιετικής Ρωσίας", έκδοση Ιερού Κοινοβίου Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, Ορμύλια.